

VRAH

JE

BLIŽŠIE,

NEŽ

SA ZDÁ

M. W. CRAVEN

BÁBKOVÉ DINADLO

IKAR

M. W. CRAVEN

BABKONĚ
DIVADLO

Preložil Peter Tkačenko

IKAR

M. W. CRAVEN
THE PUPPET SHOW

Copyright © 2018 by M. W. Craven
Translation © 2019 by Peter Tkačenko
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Puppet Show
(Contable, London 2018) preložil Peter Tkačenko.
Redigovala Zuzana Reiselová.
Obálku navrhla Barbara Baloghová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2019
ako svoju 1468. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6717-6

Všetky osoby a udalosti v tejto knihe, s výnimkou zjavných skutočností, sú vymyslené. Akákoľvek podoba so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

*Túto knihu venujem svojej manželke Joanne a svojej zosnu-
lej mame Susan Avisonovej Cravenovej. Bez jednej či druhej
by táto kniha nikdy nevznikla.*

Kruh z kameňov je starobylé, pokojné miesto. Kamene sú mlkvi svedkovia. Nehybní pozorovatelia. Na žule sa leskne ranná hmla. Pretrvali tisícku, ba aj viac zím, a hoci sú ošúchané a zvetrané, nepoddali sa času, poveternostným podmienkam ani človeku.

V kruhu stojí osamelý muž obklopený mäkkými tieňmi. Tvár má husto zbrázdenu hlbokými vráskami, lysú, škvrnitú lebku mu lemujú riedke sivé vlasy. Je mŕtvolne vychudnutý a prepadnutou tvárou mu šklbe. Hlavu má sklonenú a plecia ovisnuté.

Je nahý a umiera.

K železnému nosníku ho viaže pevný drôt. Zarýva sa mu do kože.

Je mu to jedno: jeho trýzniteľ ho už mučil.

Je šokovaný a myslí si, že dospel na samý prah vnímania bolesti.

Mýli sa.

„Pozri sa na mňa.“ Trýzniteľov hlas je plochý.

Starec je potretý akýmsi žele, ktoré razí benzínom.

Zdvihne pohľad a zadíva sa na postavu v kapucni pred sebou.

Jeho trýzniteľ drží v ruke americký zapalovač Zippo.

Teraz sa ozve strach. Živočišny strach z ohňa. Vie, čo sa

stane, a vie, že to nedokáže zastaviť. Dych ma plytký a prerývaný.

Zapal'ovač sa mu ocitne pred očami. Starec vníma jeho prostú krásu. Dokonalé línie presnej mechaniky. Dizajn, ktorý sa nezmenil celé storočie. Kryt sa s cvaknutím otvorí. Pohyb palcom a koliesko škrtne o kremeň. Zalesknú sa iskričky a po nich sa zajagá plameň.

Trýzniteľ' nakloní zapal'ovač. Podpal'ovač sa chytí. Vzbĺkne hladný plameň a vzápätí sa rozbehne starcovi dolu po ramene. Bolest' prichádza okamžite, ako keby sa mu krv menila na kyselinu. Oči sa mu rozšíria hrôzou a stuhne mu každý sval. Zovrie päste. Pokúsi sa zrevat', ale hlas v hrdle narazí na prekážku. Bezmocne zanikne v kľokote krvi.

Jeho telo prská a syčí ako mäso v rozpálenej rúre. Po ramenách mu steká a z prstov kvapká krv, tuk a voda.

Pred očami sa mu rozprestrie čerň. Bolest' ustúpi. Dýchanie už nie je prerývané a nedočkavé.

Starec zomiera. Nevie, že jeho tuk bude nadávať oheň ešte dlho potom, čo zhorí podpal'ovač. Nevidí, ako plamene pália a deformujú to, čo má vyryté na hrudníku.

Ale aj tak sa to stane.

1. kapitola —

O týždeň neskôr

Tilly Bradshawová mala problém. Nemala rada problémy. Mala nízku toleranciu neistoty, takže jej spôsobovali úzkosť. Rozhliadla sa, či sa so svojím zistením môže s niekým podeliť, ale kancelária Sekcie analýz závažných trestných činov bola prázdna.

Pozrela sa na hodinky a zistila, že sa blíži polnoc. Znova pracovala šesťnásť hodín v kuse. Vytukala esemesku, aby sa mame ospravedlnila, že jej nezavola.

Otočila sa späť k monitoru. Aj keď vedela, že to nie je omyl, pri takýchto výsledkoch sa od nej očakávalo, že ich trikrát preverí. Znova spustila program, ktorý sama vytvorila. Keď si zaliala ovocný čaj, pozrela sa, koľko to ešte bude trvať. Pätnásť minút. Otvorila svoj súkromný notebook, do uší si zasunula slúchadlá a vytukala Som pri klávesnici. Do niekoľkých sekúnd ju naplno pohltil Dragonlore, sieťová online hra na hrdinov.

Program v pozadí spracúval údaje, ktoré mu zadala. Ani raz neskontrolovala služobný počítač.

Bradshawová nerobila chyby.

O pätnásť minút sa na obrazovke rozplynulo logo Národnej kriminálnej agentúry a objavili sa tie isté výsledky. Vytukala Mimo klávesnice a odhlásila sa z hry.

Existovali dve možnosti. Buď boli tie výsledky správne, alebo sa objavila z matematického hľadiska krajne nepravdepodobná zhoda okolností. Keď tie výsledky videla prvýkrát, pravdepodobnosť, že by išlo o náhodu, v duchu vyrátala na jedna k mnohým miliónom. Pre prípad, že by sa jej niekto pýtal, zadala tento matematický problém vlastnému programu a spustila ho. Výsledok ukázal, že jej odhad sa zmestil do odchýlky, ktorú si povolila. Ani sa neusmiala, keď si uvedomila, že k nemu dospela rýchlejšie ako počítač a jej program.

Bradshawová si nebola istá, čo má teraz robiť. Jej šéfka, hlavná vyšetrovatel'ka Stephanie Flynnová na ňu bola zvyčajne milá, ale od ich rozhovoru na tému, kedy je vhodné volať jej domov, neprešiel ani týždeň. Mala dovolené volať, len keď to bolo dôležité. Ako však mala bez opýtania vedieť, či je to dôležité, keď o dôležitosti rozhodovala práve Flynnová. Mala v tom poriadny hokej.

Bradshawová si želala, aby to bol matematický problém. Matematike rozumela. Hlavnej vyšetrovatel'ke Flynnovej nerozumela. Zahryzla si do pery a dospela k záveru.

Skontrolovala výsledky a nacvičila si, čo povie.

Jej objav sa týkal najnovšieho objektu záujmu Sekcie – človeka, ktorému médiá dali prezývku Spal'ovač. Nech bol ten muž ktokoľvek – a od začiatku predpokladali, že ide o muža –, zjavne neobl'uboval mužov medzi šesťdesiatkou a sedemdesiatkou. Neobl'uboval ich až natoľko, že ich podpal'oval.

Bradshawová sa práve zaoberala jeho tret'ou a zatiaľ poslednou obeťou. Sekcia sa do prípadu zapojila potom, čo sa objavila druhá. Okrem potvrdzovania výskytu sériových vrahov a sériových páchatel'ov znásilnení mali za úlohu poskytovať analytickú podporu ktorejkoľvek policajnej jednotke zapojenej do vyšetrovania komplikovaných zločinov ale-

bo vražd bez zjavného motívu. Spal'ovačov prípad rozhodne patril do každej z týchto kategórií.

Keďže oheň ničil telá do takej miery, že už nevyzerali ako telá, vyšetrovateľ v Cumbrii nechcel byť odkázaný len na pitvu. Obrátil sa na Sekciu. Po pitve Sekcia zariadila, že telo podrobili vyšetreniu multidetektorovým počítačovým tomografom, čo je sofistikovaný zdravotnícky prístroj, ktorý kombináciou röntgenových lúčov a tekutého farbiva vytvára trojrozmerný model tela. Skonštruovali ho na vyšetovanie živých, ale rovnako dobre fungoval aj pri mŕtvych.

Sekcia nemala zdroje na nákup vlastného tomografu – nemohol si ho dovoliť žiaden štátny vyšetrovací orgán –, ale v odôvodnených prípadoch si mohli kúpiť konkrétne vyšetrenie. A keďže Spal'ovač na mieste vraždy ani únosu nezanechával žiadne stopy, vyšetrovateľ bol ochotný vyskúšať čokoľvek.

Bradshawová sa zhlboka nadýchla a vyt'ukala číslo hlavnej vyšetrovateľky Flynnovej.

Zdvihla na piate zazvonenie. Ozval sa mrzutý hlas.

„Prosím?“

Bradshawová sa pohl'adom na hodinky presvedčila, že je po polnoci. „Dobré ráno, hlavná vyšetrovateľka Flynnová. Ako sa máte?“

Keď sa pred týždňom rozprávali, kedy jej môže telefonovať mimo služby, Flynnová ju zároveň požiadala, aby bola zdvorilejšia k svojim kolegom.

„Tilly?“ zavrčala Flynnová, „čo potrebuješ?“

„Potrebujem sa s vami porozprávať o prípade, hlavná vyšetrovateľka Flynnová.“

Flynnová si vzdychla. „Môžeš mi hovoriť jednoducho Stephanie? Alebo Steph? Alebo šéfka? Vlastne nie sme až tak ďaleko od Londýna, znesiem aj pani.“

„Samozrejme, pani hlavná vyšetrovateľka Stephanie Flynnová.“

„Nie... Myslela som to tak, že... Čo už, kašli na to.“

Bradshawová počkala, kým Flynnová dohovorí, a potom sa opäť ozvala. „Môžem vám, prosím, oznámiť, na čo som prišla?“

Flynnová zavrčala. „Kol'ko je hodín?“

„Je trinásť minút po polnoci.“

„Tak teda hovor. Čo je také dôležité, že to nemohlo počkat' do rána?“

Flynnová si ju vypočula, potom jej položila niekoľko otázok a ukončila hovor. Bradshawová sa oprela v kresle a usmiala sa. Dobre urobila, že jej zavolała. Povedala to aj samotná hlavná vyšetrovatel'ka Flynnová.

Flynnová dorazila do hodiny. Blond vlasy mala strapaté a bola nenalíčená. Ani Bradshawová nebola nalíčená, ale ona sa nemal'ovala naschvál. Podľa nej to bolo smiešne.

Bradshawová stlačila niekoľko klávesov a na monitore sa objavili snímky z tomografu. „Všetky sú z oblasti trupu,“ oznámila.

Pokračovala vysvetľovaním, čo tomograf vlastne urobil. „Dokáže identifikovať rany a zlomeniny, ktoré pri pitve nevidno. Je to zvlášť užitočné, keď obeť utrpela rozsiahle popáleniny.“

Flynnová to všetko vedela, ale nechala ju, nech dokončí. Bradshawová tlmočila údaje vlastným tempom a nedala sa naháňať.

„Prierezové snímky nám toho veľa neukážu, pani hlavná vyšetrovatel'ka Flynnová, ale pozrite sa na toto.“ Bradshawová zobrazila zložený obraz, tentoraz zhora.

„Čo, preboha...?“ spýtala sa Flynnová s pohľadom upretým na obrazovku.

„Rany,“ odvetila Bradshawová. „Veľa rán.“

„Takže pitva nezachytíla množstvo náhodných rezných rán?“

Bradshawová pokrútila hlavou. „To som si pôvodne myslela aj ja.“ Stisla kláves a zahl'adeli sa na trojrozmernú snímku rán v hrudníku obete. Program spracoval množstvo navonok náhodných rán. Napokon sa spojili dohromady.

Civeli na výsledný obraz. Nebolo na ňom nič náhodné. „Čo teraz, pani hlavná vyšetrovatel'ka Flynnová?“

Flynnová chvíľu mlčala, než odpovedala. „Zavolala si mame, aby vedela, prečo ešte nie si doma?“

„Poslala som jej esemesku.“

„Tak jej pošli ešte jednu. Napíš jej, že sa dnes nevrátiš.“

Bradshawová t'ukala do displeja mobilu. „Čo jej mám napísať, že prečo?“

„Napíš jej, že ideme z postele vytiahnuť riaditeľ'a.“

2. kapitola —

Washington Poe si vychutnával deň, keď opravoval kamenný múr. Patrilo to medzi nové zručnosti, ktoré nadobudol, odkedy sa presťahoval naspäť do Cumbrie. Bola to otročina, ale o to lepšie mu potom padol krígel' piva a mäsový koláč. Do vozíka za štvorkolkou naložil náradie a zopár roztrúsených kameňov, zapískal na špringeršpaniela Edgara a zamieril k svojmu ovčiarskemu obydlíu. Keďže dnes pracoval na hraničnom múre, bol skoro dva kilometre od domu, pôvodne pastierskeho kamenného príbytku s názvom Herdwick Croft. Cesta späť trvala okolo štvrt'hodiny.

Jarné slnko sa skláňalo k obzoru, na tráve a kríkoch sa ligotala rosa. Vtáky si štebotom vymedzovali územie, hľadali si partnerov a vzduch bol nasýtený vôňou jarných kvetov. Poe sa za riadidlami zhlboka nadýchol.

Na toto by si vedel zvyknúť.

Pôvodne si chcel dať rýchlu sprchu a zájsť do hotela, ale čím bol bližšie k domovu, tým viac sa mu pozdávala predstava, že sa poriadne vykúpe vo vani.

Zdolal posledný kopec a zastavil. Pri záhradnom stolíku ktosi sedel.

Otvoril celtovinové vrece, ktoré mal vždy so sebou, a vybral ďalekohľad. Upriamil ho na osamelú postavu.

Nebol si tým istý, ale zdalo sa mu, že je to žena. Priblížil

obraz, a keď spoznal postavu s dlhými blond vlasmi, chladne sa usmial.

Takže... ho napokon vystopovali.

Vrátil ďalekohľad do vreca a odviezol sa za svojou bývalou podriadenou, vtedy ešte seržantkou.

„Dávno sme sa nevideli, Steph,“ oslovil ju Poe. „Čo ťa privádza takto ďaleko na sever?“

Edgar, ten chlpatý zradca, sa jej motal okolo nôh ako dávno stratený priateľ.

„Poe,“ pozdravila ho. „Pekná brada.“

Poškrabal sa na brade. Od každodenného holenia si odvykol. „Vieš, že som nikdy nebol na zdvorilostné reči, Steph.“

Flynnová prikývla. „Si tu dobre zašitý.“ Mala na sebe tmavomodrý pásikavý nohavicový kostým a podľa jej pružných, vláčnych pohybov zjavne nevynechávala tréningy bojových umení. Vyžarovala z nej sebadôvera človeka, ktorému sa podarí, čoho sa chytí. Pri zavretom spise na stole ležali okuliare na čítanie. Vyzeralo to, ako keby pred jeho príchodom pracovala.

„Očividne nie až tak dobre,“ odvetil. Neusmieval sa. „Čo pre teba môžem urobiť, seržantka Flynnová?“

„Po novom som hlavná vyšetrovatel'ka, ale aj tak sa nič nezmenilo.“

Poe nadvihol obočie. „Dostala si moju funkciu?“

Prikývla.

„Som prekvapený, že ti ju Talbot dal,“ povedal Poe úprimne. Keď bol on hlavným vyšetrovateľom Sekcie, Talbot bol riaditeľom. Bol to malicherný chlap a z toho, čo sa stalo, obviňoval Flynnovú rovnako ako Poa. Možno aj viac – Poa nemal na očiach, ju áno.

„Teraz je riaditeľom Edward van Zyl. Talbot tú búrku neprežil.“

„Dobrý chlap, mám ho rád,“ utrúsil Poe. Keď bol van Zyl v Zvláštnom odbore na severozápade, úzko spolupracovali na jednom protiteroristickom prípade. Páchatelia londýnskych teroristických atentátov z 21. júla 2005 trénovali v Lake Districte a policajti z Cumbrie boli kľúčoví pre zostavenie spravodajského profilu. Práve van Zyl ponúkol Poovi miesto v Sekcii. „A čo Hanson?“

„Stále je zástupca riaditeľa.“

„Škoda,“ prehodil Poe. Hanson bol politicky zručný chlap a Poa neprekvapilo, keď sa dozvedel, že sa mu z toho po-darilo nejako vyvliecť. Zvyčajne platí, že keď musí vysoko-postavený manažér pre katastrofálnu chybu v úsudku opus-tiť miesto, zaujme ho jeho podriadený. Fakt, že Hanson nebol povýšený, naznačoval, že mu to celkom neprešlo.

Poe si stále vybavoval úškrn na Hansonovej tvári, keď ho zbavoval funkcie. Odvtedy nebol v kontakte s nikým z NKA. Nedal im svoju adresu, zrušil paušál u mobilného operátora, a pokiaľ vedel, nenachádzal sa v žiadnej cum-brijskej databáze. Ak si Flynnová dala námahu, aby ho na-šla, znamenalo to, že sa konečne rozhodlo, či ostáva, alebo neostáva v zamestnaní. A keďže bol Hanson stále na svo-jom mieste, Poe nepredpokladal, že to bude dobrá správa. Niežeby na tom záležalo, presťahoval sa už pred niekoľký-mi mesiacmi. Ak mu Flynnová prišla povedať, že už nepracuje pre NKA – v poriadku. A ak mu prišla povedať, že Han-son už vyhútal, ako ho obžalovať z trestného činu, bude sa s tým musieť zmieriť.

Nemalo zmysel hnevať sa na posla. Pochyboval, že Flynnová tu chcela byť. „Dáš si kávu? Ja si urobím.“ Nečakal na odpoveď a stratil sa v dome. Zavrel za sebou dvere.

O päť minút sa vrátil s kovovým varičom na espresso a s čajníkom s vriacou vodou. Naplnil dva hrnčeky. „Stále piješ čiernu?“

Prikývla a chlipla si. Usmiala sa a uznanlivo zdvihla hrnček. „Ako si ma našla?“ Mal vážnu tvár. Súkromie preňho bolo čoraz dôležitejšie.

„Van Zyl predpokladal, že sa vrátiš do Cumbrie, a zhruba vedel, kde si býval. Nejakí robotníci v kameňolome mi povedali, že v ovčiarskom dome uprostred pustatiny býva akýsi chlap. Sledovali, ako ten dom dávaš dohromady.“ Rozhliadla sa, ako keby Poove výsledky neboli zjavné.

Herdwick Croft akoby vyrástol zo zeme. Steny boli z neopracovaných kameňov, priveľkých, aby si s nimi poradil čo aký mocný človek, a dom splýval s okolitou krajinou. Bol učupený, škaredý a vyzeral, ako keby pred dvesto rokmi zamrzol v čase. Poe ho miloval.

„Čakám tu na teba niekoľko hodín...“ spustila Flynnová.

„Čo potrebuješ?“

Siahla do aktovky a vybrala hrubý spis. Neotvorila ho. „Predpokladám, že si počul o Spal’ovačovi?“

Poe mykol hlavou. Toto nečakal.

A samozrejme, že počul o Spal’ovačovi. Ešte aj v dedine Shap spôsobil rozruch. Podľa toho, čo počul, v kamenných kruhoch v Cumbrii zaživa upal’oval mužov. Zatiaľ mal na konte tri obete – ak Poovi nejaká neunikla. Médiá vo veľkom špekulovali, no ak ste vedeli oddeliť senzáciechtivosť, dozvedeli ste sa fakty.

Kraj mal prvého sériového vraha.

Aj keby si však cumbrijská polícia zavolala na pomoc Sekciu, Poe bol mimo služby: podliehal internému vyšetrovaniu a navyše ho preverovala policajná komisia. Vedel, že hoci by bol prospešný pri akomkoľvek vyšetrovaní, nebol nenahradiateľný. Sekcia si vedela poradiť aj bez neho.

Tak prečo tu bola Flynnová?

„Van Zyl ťa vrátil do služby. Chce, aby si s nami pracoval na tom prípade. Ako môj zástupca.“

Na Poovej tvári sa nezračilo nič, no jeho mozog pracoval rýchlejšie než počítač. Nedávalo mu to zmysel. Flynnová bola nová hlavná vyšetrovatel'ka a to posledné, čo potrebovala, bol bývalý hlavný vyšetrovatel', ktorý by jej autoritu podrýval už len tým, že tam je. Okrem toho ho poznala už dobre dlho a vedela, aký má vzťah k autoritám. Prečo by sa zúčastňovala na niečom takom?

Lebo to dostala rozkazom.

Poe si všimol, že sa nezmienila o preverovaní policajnou komisiou, takže zrejme stále prebiehalo. Vstal a vzal zo stola oba hrnčeky. „Nemám záujem,“ vyhlásil.

Zdalo sa, že jeho odpoveď ju prekvapila. Nevedel prečo. NKA zlomila nad ním palicu.

„Nechceš vedieť, čo je v tom spise?“ spýtala sa.

„Je mi to jedno,“ odvetil. Sekcia už mu nechýbala. Síce mu dlho trvalo, kým si zvykol na pomalšie životné tempo na cumbrijskom vidieku, ale teraz sa ho nemienil vzdať. Ak ho Flynnová neprišla vyhodit' alebo zatknúť, nezaujímalo ho nič, čo by mu mohla povedať. Chyťanie sériových vrahov už do jeho života nepatrilo.

„V poriadku,“ kývla hlavou a vstala. Bola vysoká, oči mali na jednej úrovni. „V tom prípade t'a musím požiadať, aby si mi podpísal dva dokumenty.“

Z aktovky vytiahla tenší spis a podala mu ho.

„Čo je to?“

„Počul si, keď som ti povedala, že van Zyl t'a vrátil do služby, však?“

Prikývol a prečítal si dokument.

Aha.

„Určite si uvedomuješ, že keď ako policajt v činnej službe odmietneš návrat do práce, je to dôvod, aby si dostal výpoveď. Ale namiesto tej tortúry môžeš dať výpoveď ty. Dovolila som si požiadať na personálnom, aby ju napísali.“